

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

גליון 2828

יום ראשון י"א שבט תשפ"ד
דף היומי בבלי: ב"ק פ | עמוד היומי: ברכות ג: | דף הכולל: ב"מ סה | קנין ירושלמי: תרומות יט
דף היומי בהלכה: ר' ב' ר"א א'.
מוסר: שם עולם - ומה שאמר הכתוב 'עד 'והנה לפי זה'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער התשובה "משומד יסיר מלבושיו" עד "כללו של דבר ישוב אדם"

**'חזרו בתשובה!' קרא להם הרב. ענו לו
הסטודנטים: 'כבוד הרב, איננו יכולים. אנחנו
חייבים לחזור לקנדה! אבל יש לנו בקשה
אחת: 'אולי הרב יכול לספר לנו בדיחה?..**

היום: 15 שנים לפטירת רבי נח וינברג זצ"ל ראש ישיבת אש התורה

לצורך יום המחרת, וללא כל הודעה מוקדמת מצא עצמו צונח
בפתאומיות ונוחת אל קרקעיתו.

לאחר ההלם הראשוני ניסה היהודי לצאת מן הקבר, ולאחר
שהבין שהדבר בלתי אפשרי, פרץ בזעקות 'הצילו!', אך הד לעגני
השיב לקולו, מי זה ישמע אותו בשעה כזו? מי עובר במקום זה
בלילה!?

אמר לעצמו: 'אם איני מצליח לצאת, לפחות אלך לישון
ובבוקר אקום ואראה מה אפשר לעשות!'

באותו לילה היה יהודי נוסף שאף הוא החליט לקצר את דרכו
דרך בית הקברות. לרוע המזל אף הוא הלך באותו נתיב שבו הלך
היהודי הראשון, ועד מהרה נשמע קול חבטה והוא מצר עצמו
נופל בפתאומיות הישר אל הקבר הפתוח.

הוא ניסה לצאת אך עד מהרה התייאש בהבינו שהדבר בלתי
אפשרי.

בעודו מהרהר מה לעשות, שמע היהודי קול נשימות קצובות.
הוא התבונן היטב בחשיכה העבוטה סביבו, והצליח להבחין
בצללית אדם הישן שנת ישרים, משל היה נם על מיטתו.

שמחה פשטה בליבו. 'ברוך ה', הקב"ה הקדים רפואה למכה,
ובטרם נפלתי לבור נפל אליו גם היהודי הזה. אדם יחידי לא יכול
לצאת מן הקבר הזה לבדו, אך לשנים יש סיכוי. אחד מאיתנו

רבי נח וינברג זצ"ל, ראש ישיבת 'אש התורה', החזיר רבים
בתשובה. יום אחד הוא נפגש לשיחה עם מספר אנשים, ואז
הצטרפו למפגש כמה סטודנטים חוצניקים.

'חזרו בתשובה!' אמר להם הרב.
אמרו הסטודנטים: 'כבוד הרב, איננו יכולים. אנחנו חייבים
לחזור לקנדה! אבל יש לנו בקשה אחת: 'אולי הרב יכול לספר
לנו בדיחה?..'

רבי נח שהיה ידוע בחוש ההומור שלו, נענה לבקשתם והחל
לספר:

באחת העיירות חי יהודי שהיה עובד לפרנסתו בלילות. באותה
תקופה לא היו הרחובות מוארים בלילות, וההולכים היו צריכים
לעשות דרכם בחושך ובאפילה. גם היהודי שלנו, שעבד במקום
מרוחק מביתו, היה צריך לעשות דרך ארוכה העלטה.

יום אחד גילה היהודי שבדרך ממקום העבודה לביתו ישנו בית
קברות, ואם עוברים דרכו - הדרך מתקצרת בחצי.

'אמנם מפחיד ללכת בבית הקברות, אבל הדרך מתקצרת
בהרבה. שווה לסבול כמה דקות של אי נעימות ולהגיע מהר יותר
הביתה!' אמר לעצמו, והחל ללכת מדי לילה דרך בית הקברות.

באחד הלילות הלך היהודי בבית הקברות, וכיון ששרר
במקום חושך סמיק, לא הבחין בקבר פתוח עמוק במיוחד שהוכן

מה הלימוד מסיפור זה?
על פי דרך הטבע, היהודי הראשון לא היה מסוגל לצאת מן הקבר הכוחות עצמו, אך כאשר תקפה אותו בהלה עצומה, הוא גייס את כל הכוחות שלא היה מודע לקיומם והצליח לצאת ולברוח!
רבי נח סיים את סיפורו, ופנה אל הסטודנטים: 'כשאתם אומרים שאינכם יכולים לשוב בתשובה, זה לא שאינכם יכולים, אתם לא רוצים! אם תדעו שבזה תלויים כל חייכם, תקפצו מהבורות הגדולים ביותר ותצליחו לצאת!' (עלון 'יפה נוף')

יעשה לחברו כמין 'סולם גנבים', ומי מאיתנו שיצא מן הבור, יוכל למצוא דרך כיצד לחלץ את מי שנשאר בו!
היהודי הראשון היה שקוע בשינה ערבה, כשלפתע חש דפיקות בגבו: 'קום! קום!'
הוא התעורר בבהלה, ובעתה נוראה אחזה בו: הרי הוא בתוך קבר! מי דופק על גבו? בודאי אחד המתים התעורר ובא לבדוק את שלומו...
הוא התרומם במהירות הבזק, קפץ קפיצה גדולה ועצומה, והצליח לצאת מן הקבר ולברוח מהר, כשהוא מותיר את היהודי השני בתוכו...

לא עברו דקות ספורות ואל החדר פרץ חייל לבוש מדי צבא. הוא נכנס מתנשף ופנה אל הגר"ח שעמד בקדמת החדר. דבריו נשמעו היטב בשקט שהשתרר

הרב ישראל היימן עם מה שאנו לומדים משעון היד של מרן הגר"ח מוולאז'ין

השעה כעת?
באותם ימים שעון על פרק היד או בכיס היה מוצר ששייך לעשירים ושועי עולם בלבד. לאף אחד מהיושבים בחדר לא היה את הלוקסוס הזה בין חפציו...
הגר"ח ססקר את היושבים והבין שאף אחד מהם אינו מחזיק שעון פנה להמשיך בדבריו. אך לפני כן הוא הוסיף מספר מילים...
אילו היה כאן בעל ביטחון אמיתי כאשר אנו דוברים בדיוק כעת, לא רק שהיה השי"ת מזמין לו שעון, אלא היה זה יכול להיות אף שעון מזהב טהור.
בזה חזר הגר"ח לדבריו.
והנה לא עברו דקות ספורות ואל החדר פרץ חייל במדי הצבא הרוסי. הוא נכנס מתנשף ופנה אל הגר"ח שעמד בקדמת החדר.
דבריו נשמעו בשקט שהשתרר: חייל יהודי אני, בן לאחד מעשירי מוסקבה הברירה. אבי שילם לרופא הצבאי 'דמי לא יחרף' נכבדים בכדי לפטור אותי מן הצבא. הכל היה ברור ומסוכם כדבעי, לכן כאשר התייצבתי לצבא בפני הוועדה הרפואית באתי בבגדי הרגילים ובלא חשש, בידעי שהנה אני עובר את הוועדה בתהליך קצר וכבר משתחרר חזרה לביתי.
הרופא הסכל כנראה החליף את שמי במישהו אחר שהיה לפניי וכבר פטר אותו מהגיוס לצבא. כמה שניסיתי להסביר את הטעות שחלה נפלו דבריי על אוזניים ערלות והוא לא היה מוכן בשום פנים ואופן לשחרר גם אותי.
משם הובילו אותי ישירות למחנה הצבא והכריחו אותי לעטות את המדים האלו תחת בגדיי האזרחיים. את שעון הזהב שלי הצלחתי להטמין ולהסתיר, מאז אני חרד על השעון אולי הוא

יסוד נפלא ועצום מייסד מרנא הגר"ח מוולאז'ין בפרשתנו.
בני ישראל עומדים על הים וממתנינים לישועת ה'. מאחוריהם המצרים השועטים בעוז, לפניהם הים הסוער ומשני צידם המדבר הגדול והנורא.
בני ישראל חשים במיצר ומשה מעלה את שוועתם אל האלוקים.
והתשובה האלוקית לא מאחרת לבוא.
"ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו"
הקב"ה מצווה את משה רבנו להורות את העם לפרוץ ולנוע אל תוך הים הסוער. נחשון בן עמינדב לא עושה חשבון וקופץ אל המים, אכן כאשר המים כבר מאיימים להטביע אותו נקרע הים ובני ישראל זוכים לנס הגדול בהיסטוריה.
מבאר הגר"ח זללה"ה: מה שגרם לים להיבקע היה בדיוק אותה קפיצה לים. הקב"ה לימד את בני ישראל לדורותיהם יסוד עצום! הביטחון בה' ית' אינו רק הכי תמצי לרוגע ושלווה, הביטחון עצמו פועל את הישועה. כאשר אדם מראה בעצמו שהוא שעון וסמוך אך ורק על הבורא יתברך, הוא פועל בכח הביטחון הזה גופא את הישועה שלו בבחינת 'דבר אל בני ישראל ויסעו'.
אף בהיכלו של הגר"ח עצמו נראו מראות אלוקים בנושא זה בדיוק.
היה זה כאשר עמד הגר"ח בקרב תלמידיו באם הישיבות בוואלוז'ין בשעת לילה מאוחרת מאד. שעת חצות עברה זה מכבר והשיעור בענייני ביטחון הביא את השומעים להתעלות מעל תחושת הזמן והמקום.
לפתע עצר הגר"ח משטף דבריו ושאל את התלמידים: מה

ייגב על ידי אחד הערלים.

היום בשעת לילה מאוחרת קיבלתי שחרור קצר למספר שעות ממשימותיי, ובאתי לכאן לחפש יהודי נאמן שישמור על החפץ היקר. למזלי ראיתי את האור הבוקע מהשיבה ונכנסתי לכאן. אני בטוח שכבוד הרב יוכל לשמור לי בנאמנות על השעון.

הגר"ח מיהר להסביר לחייל שביתו פתוח לרווחה לכל עובר ושב ולא בטוח שאצלו כדאי להטמין את השעון היקר.

החייל שמיהר מאד לחזור פלט בחוסר תשומת לב: אם כן אני נותן את זה במתנה לכבוד הרב. אצלי זה בוודאי לא יישמר, עדיף לי שיהודי צדיק וקדוש ישתמש ברכושי מאשר גוי ערל שיזכה

בשעון בקניין גזלה למהדרין...

הגר"ח שניסה לדלוק בעקבות החייל שכבר פנה לצאת לא הצליח להשיג את פסיעותיו המהירות והוא חזר אל השיבה. רואים אתם בניי, פנה הגר"ח לתלמידיו, הביטחון עצמו הוא זה המביא את הישועה בפועל. האם למישהו כאן היה צל של מחשבה על כך שבשעת לילה זו יכול להגיע עד לכאן שעון זהב? האם ישנה הסתברות כלשהיא כזו?

לו יתברך אין שום בעיה עם כל דבר, אין לו שום מעצור בכל נושא. רק לבטוח בו ובכל מצב הוא יכול לקרוע כל ים שהוא למען הבוטח באמת.

אברך יקר שגר קבלן שיפוצים עזתי להרחיב את ביתו. הם סיכמו ביניהם שהתשלום יבוצע עם סיום העבודה. הקבלן הערבי קנה חומרי עבודה רבים, העסק התקדם מצוין, ואז התחילה המלחמה

אור בקצה המנהרות

הלאה, אריזות הדברים, תדמיינו לבד. ואז המשפחה עברה דירה, השיפוצים בעיצומם, ו... התחילה המלחמה.

אין פועלים, הקירות שבורים, הם תקועים באיזה דירות קטנה, ועל פניו נראה שהם 'נדפקו'.

כנ"ל מי שקנה דירה, ומשלם 'משכנתא' ושכירות, וכל חודש עיכוב עולה הרבה הרבה כסף וכדו'...

כל זה במבט ארצי.

אבל במבט שמיימי, מבט אמיתי...

הכל לטובה!!!

הקב"ה יודע את כל הנתונים הנ"ל, והוא עושה דברים אך ורק לטובתו הגמורה של האדם.

לפעמים רואים מיד, וכמו במקרה דנן, ולפעמים רואים אחרי הרבה זמן, ולפעמים רק אחרי ה-120 שנה של הבן אדם.

אברך יקר שגר קבלן שיפוצים מעזה. הקבלן התחיל את עבודתו, וגם קנה הרבה חומרים, שהסיכום ביניהם היה (בערך, אני לא יודע במדויק), שהתשלום יהיה בסוף העבודה.

העסק התקדם טוב, ואז התחילה המלחמה, ו... הקבלן המהולל נהרג. [מסתמא היה חמאס'ניק, ולפחות תומך טרור, ובכל מקרה אני לא מצטער על הריגתו, ק"ו מבן סורר ומורה שנהרג על שם סופו. אצל העזתים' תחילתם עשייתם לנזק, וכל אחד מחנך את ילדיו להיות שאהידים, וכל אחד פחות - זה ממש 'באבוד רשעים רינה!']

האברך היה חייב לו כ-200,000 ₪!!!

איני בקיא בדיני ירושות וכדו', על כל פנים, נראה שהאברך

ימים אלו, ימי מלחמת 'שמחת תורה' [המכונה 'חרבות ברזל'], אלו ימים לא פשוטים עבור כל אחד ואחד מאיתנו.

אבל... צריך לזכור ולשנן כל הזמן שרק הקב"ה לבדו עשה עושה ויעשה לכל המעשים, הכל בהשגחה מדוקדקת, ולטובתו של האדם, שהרי "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד".

ולדוגמא בעלמא, להלן שני סיפורים:

סיפור ראשון:

כל מי שעשה שיפוצים או קשור לבניה בדרך כלל היא - ספג פגיעה קשה. כי הרבה פועלים היו מעזה, ועוד הרבה פועלים גרים ב'שטחים' (יהודה ושומרון) ונמצאים בסגר ולא יכולים להיכנס ולעבוד בארץ.

ובעיני בשר ודם, זה נראה קשה מאד, נתאר לעצמנו משפחה עם עשרה ילדים, שהצפיפות בבית הייתה איומה ונוראה, עד שהחליטו שאין ברירה, לוקחים גמח"ם ומגדילים את הבית.

כמובן שמתחיל מרתון לא פשוט, של למצוא אדריכלית עם המלצות, 'לשבור את הראש' מה לעשות ואיך לעשות, האם הקרמיקה באמבטיה תהיה בצבע תפוז, או בצבע זית, האם לעשות רצפה בגודל 80 ס"מ או 120 ס"מ, וכו'... מרתון מטורף של ריצות והחלטות, ובעיקר תשלומים שצרכים לעמוד מאחוריהם.

טוב, החליטו הכל, עכשיו צריך למצוא 'קבלן', מתחיל מסע חיפוש נוסף, כנ"ל, עד שבס"ד סוגרים עם קבלן.

הלאה, משפחה עם עשרה ילדים לא יכולים ללכת להורים לכמה חודשים, מחפשים דירה להשכרה, שוב חיפוש וכו', עד שמוצאים איזה משהו סביר, ואומרים 'לא נורא', סך הכל חודשיים נסתדר פה, ואז נגיע לדירה החדשה.

אבל, כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד, האברך התחזק באמונה, ואמר 'הכל לטובה'...

ואכן...

דווקא באופן בלתי צפוי הגיעה הישועה...

הוא התקשר לרשות המיסים, על מנת לנסות ולקבל את המענק, והפקיד שענה לו בטלפון, אמר לו, אתה יודע שאתה זכאי למענק מסויים - למה אתה לא מגיש בקשה?

הוא הגיש את הבקשה, ותוך כמה ימים קיבל אלפי שקלים לחשבונו...

וגם את המענק של המלחמה.

או אז התברר שכל מה שלא קיבל את המענק בקלות היה לטובתו, כדי שיקבל גם את המענק השני...

(מתוך הגיליון הנפלא 'מי באר' - יישר כח לידידנו מוכה הרבים רבי ישראל מאיר אלטמן שליט"א)

הרוויח מאתיים אלף ש"ח, בדרך שמיימית שלא חשב עליה כלל. אדם צריך באופן תמידי לצפות לישועת ה', בלי לחשוב חשבונות 'איך' ו'כיצד', הנה, אתה הראית לדעת שהאברך הזה הרוויח 200,000 ש"ח היישר מידו הרחבה...

סיפור שני:

ישנו אברך שאני מכיר, שהעסק שלו נפגע כתוצאה מהמלחמה המדינה שרוצה למנוע את הקריסה של ה'עסקים', הודיעה על פיצוי מסויים לכלל העסקים במדינה, ואכמ"ל.

אברך זה ניסה להגיש בקשה לקבל את המענק, אבל נתקע מסיבות בירוקרטיות...

נעצור לרגע, 'על פניו', במבט ארצי, האברך נדפק, הוא היה יכול לקבל מענק, ועכשיו הוא צריך ללכת ולהיאבק עליו, סיפור לא קל בכלל לכל מי שקצת ניסה פעם להתעסק עם בירוקרטיה וכו'...

בעודו מעיין במסמכים הוא נכנס למעלית

ולחץ על המתג כדי לשוב לביתו. האברך

שמתגורר בקומה פלוס שתיים, הקיש בהיסח

הדעת על המתג של קומה מינוס שתיים. הוא

יצא מהמעלית ופתח את הדלת לרווחה..

סיפור נפלא על מגש פירות של ט"ו בשבט

בנויים על צלע ההר, והכניסה הראשית שלהם ממוקמת בקומה האמצעית של הבנין. האברך ירד לקומת הכניסה הראשית, פתח את תיבת הדואר ושלף ערימת הודעות ומעטפות שהצטברו בימים בהם לא שהה בבית.

בעודו מעיין במסמכים הוא נכנס למעלית ולחץ על המתג כדי לשוב לביתו. האברך שמתגורר בקומה פלוס שתיים, הקיש בהיסח הדעת על המתג של קומה מינוס שתיים. הוא יצא מהמעלית תוך כדי קריאה, ניגש בטבעיות לצד בו נמצאת דירתו ופתח את הדלת לרווחה.

לתדהמתו הוא מצא את עצמו בתוך סלון ביתו של רב השכונה. האברך ההמום והמובך תפס את ראשו בשתי ידיו וקרא לעבר הרב בהתנצלות: 'סליחה, טעיתי, הייתי שקוע בקריאת המכתב ולא שמתי לב שאני נכנס לדירה מקבילה מקבילה לדירה שלי'.

הרב לא נבהל מהאורח הבלתי קרוא וקידם אותו בחום ובשמחה: 'ממש משמיים הובילו אותך אליי. כבר רציתי לעלות אליך כדי לאחר לך מזל טוב. אני ממש שמח שהקדמת אותי וחשכת לי את הטרחה'.

'תראה מה הביאו לנו בני הקהילה לכבוד ט"ו בשבט', המשיך הרב כשהוא מצביע על מגש פירות ענק ומעוצב שעמד על השולחן. 'מגש פירות יפהפה שכזה בטח שווה מאות שקלים. דא עקא שגם אני וגם הרבנית שתחיה סובלים מרמת סוכר גבוהה. הפרות הללו

את הסיפור הבא שמעתי מאברך צעיר תושב בית שמש שחבק את בנו בכורו בחורף האחרון. לאחר הלידה נהג האברך כמנהגו של עולם ונסע עם רעייתו לתקופת החלמה בבית הוריה בירושלים. בט"ו בשבט, לאחר שבועיים בהם שהו בני הזוג בירושלים, הגיעה העת לחזור לביתם שבבית שמש.

בני הזוג ארזו את מטלטליהם ויצאו לנסיעה. בשעה שתיים בצהריים הם הגיעו לביתם עם התינוק, העגלה, המזוודות וכל הציוד הנלווה. בני הזוג היו מותשים ומורעבים לאחר האריזה, התארגנות והנסיעה. אבל לאחר שבועיים בהם שהו בירושלים ביתם היה ריק לחלוטין. זמן ארוחת צהריים כבר הגיע, ובבית לא היה דבר לאכול עבור היולדת ובעלה.

האברך שידע כי ניתן להתפלל לא רק בשמונה עשרה אלא בכל עת ובכל מצב, נעמד בפינת החדר ונשא תפילה קצרה: 'ריבוננו של עולם, חזרנו עכשיו הביתה לאחר שנתת לנו תינוק בחסדיך הרבים. אנו מודים ומהללים ומשבחים, אבל כרגע אנו רעבים ואין לנו כלום בבית עד שנספיק להתארגן ולערוך קניות. שלח לנו משהו לאכול, אם לא בזכותי אז בזכות רעייתי האם הטריה, שחזרה עכשיו הביתה עם בננו הבכור'.

כעבור מספר רגעים נזכר האברך ששכח לרוקן את תיבת הדואר, שמן הסתם התמלאה במכתבים במהלך השבועיים בהם לא שהה בבית. בית שמש היא עיר הררית, שרבים מבנייניה

יתברך בזכות תפילה קצרה שיצאה מעומקא דליבא.
עלינו לזכור תמיד שהתפילה משולה לכלי נשק עוצמתי,
שפועל תמיד בלי קשר למי שמפעיל אותו. כאשר נלמד להתפלל
לקב"ה מעמקי הלב ומתוך ידיעה שרק הוא יכול לסייע לנו בכל
עת, נזכה שכל תפילותינו תעלינה עד כיסא הכבוד ותתקבלנה
ברצון.

(מתוך הספר 'לרומם')

מכילים כמויות סוכר אדירות, ולאנשים בגילנו ובמצבנו אסור
אפילו לגעת בהם. אין לנו מה לעשות עם המגש הזה, חבל שהוא
יעמוד פה עד שהפירות ירקיבו. אנחנו רוצים להשתתף אתכם
בשמחה, קח את המגש במתנה בשמי ובשם רעייתי. שתרוו נחת
מהרך הנולד ותזכו לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים'.
כעבור חמש דקות הפתיע האברך את רעייתו במגש ענק
ומפואר של פירות מעוצבים ונדירים, שנשלחו להם מאת הבורא

**זה קרה באמצע החורף. באמצע השיעור קראה לי
אחת המורות החוצה. אני יוצאת מהכיתה ומגלה
מורה שמחכה לי מאחורי הדלת. היא ניגשה ישר
לענין.. אך לא הבנתי מדוע זה קשור אליה**

סליחה, זהו

במקום להתייחס לשאלה שלי פירטה המורה: 'אני נשואה
כבר כמה שנים ועדיין לא זכיתי לילדים. בבקשה! תבקשי סליחה
ותברכי אותי!!!'
חטפתי הلم. התכוונתי להתווכח מי אשם במריבת-האחיות,
אבל לכזו תגובה לא ציפיתי. פשוט הייתי בהלם. הרגשתי שאני
לא יכולה לסרב לבקשה הגדולה הזו... אמרתי לה 'תני לי כמה
ימים ואעדכן אותך!'

שבת קודש.

שלושה ימים לאחר בקשת המורה מצאתי את עצמי עושה את
הבלתי-יאמן: 'אני מבקשת סליחה' ניגשתי אל אחותי ואמרתי.
'אני מתנצלת על התנהגותי ומבקשת שמעתה ואילך נפתח דף-
חדש!'

לשבחה ייאמר שהיא לא היססה לרגע. סלחה לי מיד, ו'הדף
החדש' נפתח באותו רגע.

באותה שבת נחה עליי רוח טהרה, וסיימתי ספר תהלים שלם
לזכותה של המורה.

ביום ראשון סיפרתי למורה בהתרגשות גדולה 'עשיתי את זה!'
וברכתי אותה מכל הלב.

בתוך פחות משנה ילדה המורה את בתה הבכורה, ומאז
המשיכה ללדת עוד ועוד...

היא זכתה לדורות ישרים מבורכים - אני הרווחתי את אחותי
היקרה!!!

(מתוך 'איש לרעהו')

למרות השנים שחלפו מאז ההתרחשות שאתאר כאן, הרושם
שלה עדיין טבוע בנפשי כאילו זה קרה אתמול.
אז כך. נכון, קשה לבקש סליחה, ובמיוחד כשלא אתה אשם...
(או שעל כל פנים אתה משוכנע לחלוטין שלא אתה אשם).
אבל זה משתלם -

עשרים שנה אחורה:

אני ואחותי הקטנה ממני היינו ברוגז במשך קרוב לשנתיים!
'לא יאמן כי יסופר', וגם 'לא נעים כי יסופר'... אבל זו הייתה
המציאות: לא החלפנו בינינו שום מילה. אכלנו באותו מטבח,
הלכנו לאותו בית-ספר, ישנו באותו חדר (!) אבל פשוט לא דיברנו.
קשה לכתוב את זה אבל: הרגשנו אויבות אחת של השנייה -
השם ישמור ויציל.

זה קרה באמצע החורף, ביום שלישי אחד של חודש טבת.
באמצע השיעור קראה לי אחת המורות החוצה. אני יוצאת
מהכיתה ומגלה מורה שמחכה לי מאחורי הדלת. היא ניגשה
ישר לענין: 'שמעתי שאת לא מדברת עם אחותך כבר הרבה זמן'.
אישרתי את דבריה, ושאלתי: למה זה אמור להיות קשור למורה?!
הרחיבה המורה בחשיבות ושבח האחדות - ובמיוחד במשפחה
- ואז ביקשה ממני בקשה שבאותו רגע נשמעה לי לא פחות
מאשר הזויה:

מאחר ואת הגדולה מבין שתיכן, אני מבקשת ממך, ממש
מתחננת שתבקשי ממנה סליחה!
'אני? למה אני? שהיא תבקש!'

כיצד הגיב הגה"צ רבי מאיר ברנסדורפר על 'קוויטל' לרפואת התול...?

בבא קמא דף פ

ר' ישמעאל אומר מגדלין כלבים כופרין וחתולים...

אחי שליט"א שמונח אצלו קוויטל שכתבה אותה אשה לרפואת חתול אחד, ואאמו"ר בגודל רחמנותו קרא את הקוויטל בפניה ובירכה בתשומת לב מיוחדת, והיה מתבטא שלעזור ליהודי בעת צרתו הוא מיסודות החיים. לא אחת אף היתה מגיע אותה אשה לתנות את צערה שהחתול שלה חולה, אאמו"ר לא השליכה החוצה, אלא ישב עמה זמן ארוך והסביר לה כיצד לנהוג. (המבשר תורני בחוקת תשע"ד)

סיפר הגאון רבי משה ברנסדורפר בנו של הגה"צ רבי מאיר ברנסדורפר זצ"ל שבעת מסע ההלוויה של אביו ראינו אשה אחת אשר בכתה ללא הרף וצעקה בקול גדול מי ירחם עלי? בוודאי שהרואים חשבו שבטח היא משובשת בדעתה וכו'. אולם לאחר שביירתי את פשר העניין נודע לי שהיא גידלה בחצירה כמה חתולים והם היו קרובים ללבה כל כך, עד שהיתה באה לעתים תכופות להזכירם לברכה אצל אאמו"ר... וסיפר לי

"הנה ימים באים...
כי אם לשמע
את דברי ה'..."

קו השיעורים של 'דרשו'

***4992**

077-2222666

הדף היומי בהלכה

- רבי אריה זילברשטיין שליט"א
עברית - שיעור הקפצה - מרחב
שלמה 2021
- רבי אפרים סגל שליט"א
עברית-אידיש
שלמה 2021
- רבי מרדכי שלמה פרינד שליט"א
אידיש
שלמה 2021

הדף היומי תלמוד בבלי

- הרב אפרים סגל שליט"א
עברית + אידיש
שלמה 2021
- הרב אליהו אורנשטיין שליט"א
עברית - שיעור מקוצר
שלמה 2021
- הרב מאיר שפרנר שליט"א
עברית - שיעור מקוצר
שלמה 2021
- הרב אברהם פוקס שליט"א
דקה מתוקה על הדף היומי
שלמה 2021

עמוד היומי תלמוד בבלי

- הרב מנחם דריימן שליט"א
עברית
שלמה 2021
- הרב עמרם בינעט שליט"א
אידיש
שלמה 2021
- הרב יחיאל לעסין שליט"א
אנגלית
שלמה 2021
- הרב שלמה טרוו שליט"א
ספרדית
שלמה 2021
- הרב עובדיה טלום שליט"א
ספרדית
שלמה 2021

הדף היומי בתלמוד ירושלמי

- הרב אליהו אורנשטיין שליט"א
עברית
שלמה 2021
- הרב שמואל בקר שליט"א
עברית
שלמה 2021
- הרב עמרם בינעט שליט"א
אידיש
שלמה 2021

www.Dirshu.co.il

את מי ראוי לכבד ב'זימון'?

ואם כולם שווים בחכמתם, ואחד מהם בנו של גדול בתורה - יש שכתב, שראוי שהוא יזמן. וכן אם כולם שווים, ואחד מהם אָבֵל בתוך שנים עשר חודש לפטירת אחד מהוריו - יש שנוהגים שהוא מזמן, כיון שיש בכך עילוי לנשמת הנפטר, [אך אין למנהג זה מקור בדברי הקדמונים].

[שו"ע רא, א, ומשנ"ב א; בו"מ דרשו, 1 ו 4]

שלושה אנשים ויותר האוכלים יחד, וכל אחד אוכל מלחמו הפרטי; או שכולם אוכלים מלחמו של אדם אחד, שאינו נמצא במקום - ראוי שהגדול שבהם בחכמת התורה 'יזמן'. ואם אחד מהם גדול בבקיאות בתורה יותר מכולם, ואף אם אינו אלא בקי בהוראות, שיועד להורות אליבא דהלכתא, ואחר גדול בפלפולה של תורה - הבקי יזמן.

בחורי ישיבה - האם מברכים את 'ברכת האורח'?

האורח' על התורמים שמימנו את ארוחתם, ויאמרו "בעל הסעודה", ואין הכוונה לראש הישיבה, שאינו אלא גזבר להעביר את כספי התורמים לתעודתם. ויש אומרים, שהתורמים אינם נחשבים כבעלי הסעודה, והבחורים לא יאמרו את ברכת האורח כלל.

[שו"ע רא, א, ומשנ"ב ה; בו"מ דרשו, 3 ו 7]

האוכל אצל אחר, ואף בן הסמוך על שולחן אביו, צריך לכלול בברכת המזון ברכה לבעל הסעודה. בעבר היו שנהגו להסתפק באמירת: "הרחמן הוא יברך את בעל הבית הזה", אך הנוסח שתיקנו חכמינו ז"ל הוא: "יהי רצון שלא יבוס בעל הבית בעולם הזה...", כנדפס בסידורים. ובחורים האוכלים בישיבה - יש אומרים, שיברכו 'ברכת

היכן מיקומה של 'ברכת האורח' בברכת המזון?

חלק מהברכה הרביעית, ולכן יש לאומרה מיד לאחר "אל יחסרנו", ולא להפסיק בין ברכת המזון לבין ברכת האורח באמירת 'הרחמן'; ולדעתם, כשאורח אומר את ברכת האורח, אין לענות 'אמן' לאחר אמירתו "אל יחסרנו", אלא לאחר סיום ברכת האורח, כדי שלא להפרידה מהברכה הרביעית.

[בו"מ דרשו רא, 5]

מיקום ברכת האורח בברכת המזון: יש מהראשונים שכתב, שמקומה לאחר 'הרחמן', לפני המילים "במרום ילמדו". ויש מהאחרונים שכתב, שמקומה לאחר "הרחמן הוא יברך את בעל הבית הזה...", לפני המילים "אותנו ואת כל אשר לנו", ולאחר ברכת האורח, יש לשוב ולומר "הרחמן הוא יברך אותנו..." ולהמשיך כרגיל ויש מהאחרונים שדייקו מדברי הרמב"ם, שברכת האורח היא

* חיוב 'זימון' חל על שלושה אנשים האוכלים יחד מיד כשהחלו לאכול יחד, ואף שלא סיימו יחד; ולפיכך, אין אחד מהם רשאי לסיים את סעודתו ולברך ללא זימון.
* שלושה שהחלו לאכול יחד, ושניים מהם סיימו את סעודתם וחפצים 'לזמן' ולברך ברכת המזון - חייב השלישי להפסיק את סעודתו ולענות לברכת הזימון.
* שלושה שהחלו לאכול יחד, ואחד מהם סיים את סעודתו וחפץ 'לזמן' ולברך ברכת המזון - אין השניים האחרים חייבים להפסיק את סעודתם ולענות לברכת הזימון.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מברכים על החלב המעורב ב'דגני בוקר'?

לכמות הנדרשת להטעמתם ולריכוכם - הרי שיש לו שתי כוונות עיקריות, הן לאכילה והן לשתייה, ולכן צריך לברך גם על החלב. והדבר מצוי בקרב ילדים, שמעוניינים לשתות לאחר האכילה את הכמות הגדולה של החלב הנותר, אשר הומתק על ידי הדגנים. וראה לעיל, בנוגע לברכה על משקה הבא יחד עם אכילת מיני מזונות. [בו"מ דרשו קסח, 58]

האוכל 'דגני בוקר' המעורבים בחלב, אם עירב בהם רק מעט חלב במטרה להטעים את הדגנים, או לשם ריכוכם, כדי שיהא קל לבולעם - החלב נחשב כטפל למיני הדגן, ואינו מברך אלא על הדגנים. ואף אם מרווה את צמאונו בחלב המעורב בדגנים, אינו מברך עליו, כיון שעיקר כוונתו היא לאכילת הדגנים. אולם, אם עירב בדגנים כמות גדולה של חלב, הרבה מעבר

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666